

COMUNICAT DE PRESĂ privind cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Ministrul Justiției, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte, în principal, și între Guvernul României și Președintele României, în subsidiar, cerere formulată de prim-ministrul Guvernului în ziua de 30 mai 2018, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul dispozițiilor art.146 lit.e) din Constituție și ale art.11 alin.(1) pct.A lit.e), precum și ale art.34, art.35 și art.36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateră cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Ministrul Justiției, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte, în principal, și între Guvernul României și Președintele României, în subsidiar, cerere formulată de prim-ministrul Guvernului, determinată de refuzul Președintelui României de a da curs cererii de revocare din funcție a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kövesi. Curtea a constatat că primul-ministru al Guvernului este titular al dreptului de a sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea unui conflict juridic de natură constituțională, conform art.146 lit.e) din Constituție. Cu privire la calitatea ministrului justiției de parte în cadrul conflictului juridic de natură constituțională, Curtea a constatat că ministrul justiției este nominalizat, în mod expres, prin art.132 alin.(1) din Constituție, text constituțional care stabilește că procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea acestuia. Astfel, ministrul justiției exercită, în această privință, o competență constituțională specială și expresă, care nu are legătură cu competența generală a Guvernului. Prin urmare, potrivit jurisprudenței sale, reprezentată de Decizia nr.285/2014, Curtea a constatat că ministrul justiției poate fi parte în cadrul unui conflict juridic de natură constituțională. Curtea a stabilit că problema de drept asupra căreia poartă obiectul sesizării este aceea de a determina întinderea și conținutul sintagmei „sub autoritatea ministrului justiției” din cuprinsul art.132 alin.(1) din Constituție, prin raportare la art.94 lit.c) din Constituție, aspect care se subsumează unui raport de drept constituțional pur. Astfel, situația litigioasă dedusă judecării Curții Constituționale are natură constituțională, soluționarea acesteia fiind de competența sa exclusivă, și nu a instanțelor judecătorești. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nu ține de competența instanțelor judecătorești interpretarea și aplicarea la cauze concrete a Constituției, pentru că, astfel, ele s-ar substitui Curții Constituționale [a se vedea Decizia nr.377/2017]. În aceste condiții, Curtea a statuat că, în procedura de revocare a procurorului din funcțiile de conducere prevăzute de art.54 alin.(1) din Legea nr.303/2004, raporturile dintre ministrul justiției și Președintele României sunt raporturi de drept constituțional pur, în sensul că ele formează obiectul de reglementare al Constituției, neputând fi reglementate prin norme juridice aparținând altor ramuri de drept. Curtea a stabilit că art.94 lit.c) din Constituție este un text cu caracter general, de principiu, în sensul că Președintele României numește în funcții publice, în condițiile legii [a se vedea Decizia nr.285/2014], aplicându-se, deopotrivă și în ipoteza revocării/ eliberării din funcție. În schimb, art.132 alin.(1) din Constituție este un text cu caracter special, care stabilește o putere de decizie a ministrului justiției asupra activității desfășurate de procurori și indică faptul că în această procedură ministrul are un rol central [a se vedea Decizia nr.45/2018], aspect care se reflectă și asupra carierei procurorilor. Curtea a statuat că, în cazul revocării procurorului din funcțiile de conducere, prevăzute de art.54 alin.(1) din Legea nr.303/2004, ministrul justiției acționează în cadrul unor limitări stricte impuse de lege, sub forma cazurilor care, în mod obiectiv, justifică revocarea din funcția de conducere a procurorului. Președintele României, în temeiul prevederilor art.94 lit.c) din Constituție, nu are o putere discreționară proprie în cadrul procedurii de revocare, ci o putere de verificare a regularității acesteia. Rezultă că prerogativa Președintelui României de a revoca procurorul din funcția de conducere se circumscrie exclusiv unui control de regularitate și legalitate a procedurii. Astfel, Președintele României nu are competența constituțională de a opune argumente de oportunitate în raport cu propunerea de revocare din funcție inițiată, în condițiile legii, de ministrul justiției. Or, în cauza de față, Președintele României a refuzat emiterea decretului de revocare a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție pe motive de oportunitate, și nu de legalitate, ceea ce a creat un blocaj în privința exercitării autorității ministrului justiției asupra activității procurorilor. Prin urmare, conduita Președintelui României de a nu-și exercita competențele potrivit Constituției a determinat imposibilitatea ministrului justiției să își exercite competențele constituționale conferite de art.132 alin.(1) din Constituție, ceea

ce a determinat un conflict juridic de natură constituțională. De asemenea, Curtea, având în vedere jurisprudența sa, a stabilit și conduita constituțională care trebuie urmată, respectiv emiterea, de către Președintele României, a decretului de revocare din funcție a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kövesi. Având în vedere cele de mai sus, Curtea, cu majoritate de voturi, a statuat: 1. Constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministrul justiției și Președintele României, generat de refuzul Președintelui României de a da curs propunerii de revocare din funcție a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kövesi. 2. Președintele României urmează să emită decretul de revocare din funcție a procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, doamna Laura Codruța Kövesi. Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică, potrivit art.36 din Legea nr.47/1992, Președintelui României, prim-ministrului Guvernului României și Ministrului Justiției și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Argumentele reținute în motivarea soluției pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziei, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I. Compartimentul Relații externe, relații cu presa și protocol al Curții Constituționale

[« inapoi](#)